Dziennik Urzędowy

ces. i król. Komendy obwodowej w Piotrkowie.

Część X.—Wydana i rozesłana 21 Września 1915.

120.

Utworzenie Wojskowego Generalnego Zarządu Gubernialnego w Kielcach; zwinięcie Zarządów gubernialnych w Piotrkowie i Kielcach.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej Najwyższem postanowieniem z dnia 17 sierpnia 1915 zamianować Generałmajora Eryka barona Dillera wojskowym generalnym gubernatorem dla obszarów Polski pozostających pod austr.-węg. wojskowym zarządem, a Generałmajora Karola Lustiga z Preanfeldu zastępcą generalnego gubernatora.

Zarazem ogłoszono w dzienniku rozporządzeń c. i k. Wojskowego Zarządu w Polsce № VIII., utworzenie wojskowego generalnego Zarządu gubernialnego w Kielcach.

Wojskowe Zarządy gubernialne w Kielcach i Piotrkowie zostały zwinięte.

121.

Uznanie dla Gefrajtra pospolitego ruszenia Goliszowskiego.

Gefrajter Ignacy Goliszowski z posterunku żandarmeryi w Bełchatowie okazał przy sposobności ujęcia dezertera, który popełnił wiele rabunków, niezwykłą obowiązkowość i energię.

Za tak gorliwe wypełnianie służby wyraża mu Komenda obwodowa uznanie i podziękowanie.

122.

Uznanie dla sołtysa w Bilskiej Woli.

Sołtysowi Janowi Miszteli, za dopilnowanie naprawy dróg gminnych w Bilskiej Woli i Windurze, tudzież za wzorowe przeprowadzenie robót asanacyjnych w tejże miejscowości, co stwierdzono przy lustracyi gminy Łęczno dnia 13. sierpnia 1915, a nadto z uwagi, że wymieniony sołtys spełnia swój urząd należycie i ku pożytkowi ludności, wyraża się urzędowo uznanie i podziękowanie.

Ponadto przyznaje się wspomnianemu sołtysowi remuneracyę w kwocie K 50.

123.

Zakres działania sędziego pokoju w Piotrkowie.

Po myśli rozporządzenia Naczelnej Komendy Etapów Armii Op. M. V. № 59479, został sędzia Władysław Płaneta tutejszego Sądu wojskowego delegowany do wykonywania sądownictwa w sprawach, które przekraczają kompetencyę Sądów gminnych, a które według ustawodawstwa rosyjskiego mają być załatwiane przez sędziów pokoju.

Wszystkie zatem doniesienia i podania, które podpadają pod jego kompetencyę, należy obecnie skierowywać do wymienionego sędziego.

124.

Przepisy policyi drogowej (jazda i wymijanie).

L. 11741.

Naczelna Komenda Etapów zarządziła że w obszarze c. i k. Wojskowego Zarządu ma się w zasadzie jeździć (maszerować) lewą stronę drogi—na lewo wymijać a na prawo wyprzedzać.

Ustęp I zatem § 14 rozporządzenia Komendy Obwodow. Dz. Urz. Cz. VII № 89 zostaje zmieniony i ma opiewać:

Wszystkie pojazdy bez wyjątku mają jechać lewą stroną drogi, mijać na lewo a wyprzedzać na prawo. Wozom chcącym jadący pojazd wyprzedzić albo jadącym na przeciw należy bez wahania pozostawić dość miejsca na wymijanie.

125.

Ochrona objektów kolejowych.

L. 1405 G.

C. i k. Komenda Obwodu w Piotrkowie wydała w dniu 27 sierpnia 1915 za powyższą liczbą następujące obwieszczenie:

Z okazyi rzekomego napadu na warty pilnujące torów kolejowych podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że warty te otrzymały rozkaz strzelać do każdego, kto w nocy zbliża się do objektu kolejowego, a na powtórne wezwanie posterunku nie stanie.

126.

Zimowa uprawa roli.

Do wszystkich pp. Wójtów gmin i Pana c. i k. Komisarza rządowego m. Piotrkowa.

Nadzwyczajna ważność i nagłość uprawy jesiennej i zasiewu ozimin, nakazuje szczególną troskliwość, by roboty te były rychło i odpowiednio przeprowadzone.

Zarząd wojskowy nie jest w stanie zaspokoić gwałtownego zapotrzebowania sił pociągowych, a to z powodu, że oddziały trenu, które mogłyby być do tych celów użyte, obecnie stąd odeszły.

Wobec tego nakłada się na Wójtów obowiązek, aby wszystkie znajdujące się w gminach zwierzęta pociągowe, nawet i krowy, o ile nie są blizkie ocielenia, użyć do tych prac i dopilnować, aby conajmniej 50% (połowa) ornych pól była obsiana pszenicą i żytem.

Za wynajmowanie sił pociągowych ma wynajmujący płacić: za parę dobrych koni po 1 kor., za parę krów lub wołów po 60 hal. za godzinę.

Ten rozkaz odnosi się przedewszystkiem do drobnych właścicieli, gdyż większa własność otrzymać może z Komendy obwodowej pług motorowy.

Gdyby jednak wyżej wspomniane pługi nie zdążyły dokładnie i dobrze obrobić pól większej własności, może być wówczas powyższy rozkaz stosowany i do dworów; Wójt zaś ma się tem gorliwie zająć.

Ponadto zauważono, że tak wiele koni użytych jest w przedsiębiorstwach przewozowych (dorożkarze, furmani przewożący towary i t. d.), że bez wielkiego uszczerbku, względnie przerwy w ruchu, można znaczną ilość koni tych przedsiębiorstw użyć do robót polnych.

Wójtowie winni dbać więc o to, by wszystkie siły pociągowe były do robót rolnych użyte.

O ile by właściciel koni, nie używał ich do obróbki roli, albo nie chciał koni tych gdzieindziej do robót dostarczyć, należy go surowo ukarać, a wykonanie robót rolnych zarządzić.

W dniach 10 i 25 września i października należy Komendzie obwodowej przedłożyć sprawozdanie co do stanu jesiennej uprawy roli, przyczem wykazać trzeba:

1.) Ogólną przestrzeń, przypadającą pod uprawę ozimą (w morgach).
2.) Ile morgów do dnia przedłożenia wykazu zostało obrobionych.
3.) Ile morgów pozostaje jeszcze do uprawy.

Właściciele większych majątków ziemskich, w obrębie dotyczącej gminy, mają co do swych pól dostarczyć wójtom dokładne wykazy.

127.

Aprowizacya ludności.

C. i k. Komenda obwodowa w Piotrkowie wydała w dniu 27 sierpnia b. r. za № 11527 następujące obwieszczenie:

Dla ułatwienia aprowizacyi dzieli się miejscowości tutejszego obwodu 1) na miasta i miasteczka, oraz 2) na osady wiejskie.

W tych dwu kategoryach miejscowości obowiązują częściowo różne przepisy aprowizacyjne.

A) Miasta i miasteczka.

Jako takie ustanawia się zamknięte kompleksy domów w obrębie następujących miejscowości:

Piotrków, Bełchatów, Gorzkowice, Kamieńsk, Sulejów, Rozprza, Szczerców, i Wolbórz.

Każde miasto względnie miasteczko otrzyma pewien definitywny kontyngent (przydział) zboża chlebowego, który bezwarunkowo musi wystarczyć aż do nowych żniw t. j. do 15 sierpnia 1916 r.

Tymczasowo przydziela się tym miastom i miasteczkom następujące prowizoryczne kontyngenty:

Tymczasowy kontyngent dla Piotrkowa: Żyta 1000. centn. metr., jęczmienia 100 centn. metr. owsa: 200 centn. metr.

Tymczasowy kontyngent dla Bełchatowa: żyta: 500 centr. metr.

Tymczasowy kontyngent dla Gorzkowic: żyta: 500 centr. metr.

Tymczasowy kontyngent dla Kamieńska: żyta: 500 centr. metr.

Tymczasowy kontyngent dla Sulejowa: żyta: 300 centr. metr.

Tymczasowy kontyngent dla Rozprzy: żyta: 300 centr. metr.
Tymczasowy kontyngent dla Szczercowa: żyta: 500 centr. metr.
Tymczasowy kontyngent dla Wolborza: żyta: 300 centr. metr.

Miasta i miasteczka mają przedłożyć c. i k. Komendzie obwodowej najdalej do 30 września 1915 r. dokładny wykaz bezrolnej ludności (włącznie z dziećmi), wykaz bydła (włącznie z cielętami) i wykaz koni, poczem c. i k. Komenda obwodowa ustali ostateczny stały kontyngent.

W wypadku jeżeli kontyngent pszenicy na zapotrzebowanie ludności okazałby się za wysoki, mogą miasta i miasteczka zakupić zamiast zbywającej ilości pszenicy taką samą ilość żyta.

Powyższe miasta i miasteczka upoważnia się zakupić z wolnej ręki przydzielony im kontyngent zboża.

Producentowi, od którego miasto zakupiło zboże, po odbiorze towaru, należy wydać legitymacyę na przepisanym formularzu (formularz A), która ma służyć producentowi jako dowód dla organów nadzorczych monopolu zbożowego.

Miasta i miasteczka mają prowadzić dokładny rejestr co do zakupionego zboża (formularz B).

Miasta i miasteczka, kontyngent zboża, o ile takowy przeznaczony jest do mlewa, mają mleć w pobliskich młynach przez nie do mlewa przeznaczonych, przyczem należy mieć na uwadze, by, o ile możności, wszystkim młynom zapewnić możność nieprzerwanego ruchu.

Kontyngent przydzielony miastom, względnie miasteczkom, ma służyć tylko do wyżywienia ludności i bydła danego miasta względnie miasteczka i tylko tej ludności ma być sprzedawany.

Ludność zamiejscowa, która w mieście swój chleb wypieka, ma dostarczyć mąkę, potrzebną do pieczywa, do miasta.

Miasta względnie miasteczka wyznaczą pewne sklepy i piekarnie, w których ludność ściśle oznaczoną ilość produktów mącznych, chleba, jęczmienia pastewnego i owsa wedle ilości osób i dni będzie mogła zakupywać.

Sklepy te i piekarnie winno miasto względnie miasteczko zaopatrzyć w odpowiednie zapasy.

Mąka i chleb, od dnia 1 września 1915 począwszy, może być sprzedawana w ustanowionych miejscach sprzedaży, tylko na podstawie kart chlebowych, sporządzonych urzędownie przez odnośne miasta względnie miasteczka.

Karty chlebowe będą wystawiane na przeciąg jednego miesiąca, po upływie którego tracą swoją ważność.

Otręby, jęczmień pastewny i owies wolno sprzedawać tylko na podstawie osobnych asygnat gminnych, opiewających na oznaczoną ilość (Formularz C).

Otręby, o ile starczy zapas, mogą też być asygnowane zamiejscowej ludności.

Karty chlebowe, któremi tylko ta ludność ma być obdzielona, która z własnej produkcyi nie może pokryć ustawowo przyznanej jej ilości zboża, t. j. 600 gr. na dzień i głowę, są tak sporządzone, że w miejscach sprzedaży przy oddaniu stronie towaru zostanie z karty chlebowej odcięty wycinek, w którym będzie podany rodzaj i ilość towaru.—Wycinki te sprzedający powinni przechowywać dla gminy, jako dowód wydania towaru w przepisanej ilości.

Miasta względnie miasteczka mają prowadzić kontrolę wydanych kart chlebowych wraz z alfabetycznym indeksem (Zapisek na karty chlebowe: Formularz D).

Co do miejsc sprzedaży mają gminy prowadzić dokładne księgi i wykonywać nad tą sprzedażą kontrolę (Formularz E).

Jednostkowy kontyngent dla miast i miasteczek na dzień i głowę, aż do nowych żniw, t. j. do 15 sierpnia 1916 r.

a) na 1 osobę 461 gr.=1 funt 4 łuty mąki
albo 615 gr.=$1^1/_2$ ros. funta=1 funt 16 łutów chleba.

b) dla bydła 2 klgr. jęczmienia, pośladu lub otręb i dalsze 2 klgr. otręb.

c) dla konia 2 klgr. owsa, 2 klgr. jęczmienia, pośladu albo otręb i dalsze 2 klgr. otręb.

Dla cukierni i restauracyj wyznaczy miasto lub miasteczko odpowiednią ilość mąki i chleba, a to na podstawie rozmiaru przedsiębiorstwa i ewentualnie oszczędzonych zapasów mąki, również za pomocą kart chlebowych.

Sprzedaż mąki i chleba w miastach i miasteczkach.

Do 31 października 1915 można jeszcze sprzedawać czystą mąkę pszenną i żytnią.

Od 1 listopada 1915 począwszy, mają ustanowione przez gminy miejsca sprzedaży wydawać mąkę tylko w stosunku $^3/_4$ mąki żytniej względnie pszennej i $^1/_4$ mąki kartoflanej.

Do 31 października 1915 można wypiekać chleb z czystej mąki pszennej lub żytniej, lub z mieszaniny tych mąk. Od 1 listopada 1915 począwszy, wolno już tylko wypiekać chleb z mieszaniny składającej się z 75% mąki żytniej lub pszennej i 25% kartoflanej mąki lub gotowanych kartofli.

We własnym interesie ludności zaleca się już obecnie, możliwie największą oszczędność w używaniu mąki i używać domieszki surogatów (kartoflanej mąki lub gotowanych kartofli).

Mąkę kartoflaną mają zamawiać gminy wprost w fabrykach, które później poda się do wiadomości, najmniej na 14 dni naprzód. Tam też należy uiścić należność i pobrać towar.

Temsamem dotychczasowe, z powyższem sprzeczne przepisy tracą swoją moc.

Kontrola ze strony miast i miasteczek nad młynami, którym oddano do mielenia zboże, przeznaczone na własne potrzeby.

Każdy właściciel młyna lub zarządca jest obowiązany prowadzić księgę mlewa (Formularz F.)

B) Wsie.

Do tych zalicza się, prócz wsi, te części miast i miasteczek, które nie należą do kompleksu zamkniętego miasta lub miasteczka.

Wójtowie gmin mają dbać o to, aby ludność, która niema własnego zboża, albo posiada je w niewystarczającej dla swoich domowników ilości, była zaopatrzoną w 600 gr. zboża chlebowego (o ile możności 200 gr. pszenicy i 400 gr. żyta) na dzień i głowę aż do nowych żniw, t. j. do 15 sierpnia 1916.

Ci, którzy w myśl niniejszego pouczenia są zmuszeni kupować zboże chlebowe, mają się zgłosić do wójta.

Tenże sprawdza, ile w myśl niniejszego przepisu zgłaszający się ma prawo zakupić zboża i sporządza dla niego urzędowy wykaz w formie legitymacyi opiewającej na drugiego właściciela tejsamej gminy, który ma jeszcze zapas zboża na sprzedaż.

Sprzedającemu ta legitymacya będzie służyć jako zaświadczenie przed organami nadzorczymi monopolu zbożowego. (Druk formularz G).

C. i k. Komenda obwodowa czyni osobiście odpowiedzialnymi wójtów, aby przekazy wydawano tylko takim osobom, które nie mają przepisanej ilości zboża chlebowego, 600 gramów na dzień i osobę aż do nowych żniw, t. j. do 15 sierpnia 1916.

Podobne przekazy ma wydawać gmina także takim osobom, które na dzień i bydlę nie posiadają aż do nowych żniw, t. j. 15 sierpnia 1916, po 2 klgr. jęczmienia albo pośladu, lub dla konia na dzień po 2 klgr. owsa i 2 klgr. jęczmienia albo pośladu.

Przekazy te mogą być wystawiane tylko na właścicieli gruntu tej samej gminy, zatem nie na zakupno w obcej gminie.

Wójt jest obowiązany prowadzić kontrolę wydanych legitymacji. (Druk formularz H).

Jeżeli w obrębie własnej gminy nie można nabyć potrzebnej ilości zboża, wójt ma donieść w każdym wypadku osobno o tem c. i k. Komendzie obwodowej, podając równocześnie u kogo i w której gminie można zakupić potrzebne zboże, poczem c. i k. Komenda obwodowa wystawi odnośny przekaz (legitymacyę) i doręczy ją tej osobie, która zboże chce zakupić.

Do mielenia zboża dla wiejskiej ludności stoją do dyspozycyi znajdujące się po wsiach młyny.

Właściciele tych młynów względnie zarządcy są także obowiązani prowadzić księgi mlewa. (Formularz F).

C) Ogólne.

Miasta i miasteczka jakoteż i wsie obowiązuje co następuje:

1) Przepis mielenia:

Zboże ma być mielone w następujący sposób:

Pszenica: 30% przedniej mąki, 50% mąki chlebowej, 16% otręb, albo 80% mąki chlebowej i 16% otręb.

Żyto: 80% mąki chlebowej i 16% otręb.

Na rozpylenie odlicza się najwyżej 4%.

2) Wynagrodzenie za mielenie:

Za zmielenie 1 cent. metr. ustanawia się cenę maksymalną:

W młynach wodnych i wiatrakach 1 k. 60 hal. do 2 k. 50 hal., zależnie od budowy i wydajności młyna,—w młynach parowych i motorowych—3 kor.

3) Ceny produktów mącznych:

a) dla gmin wiejskich:

		CENA Hurtowna koron	CENA Drobiazg. koron
Przednia mąka pszenna	za centnar metr.,	61	64
	za 100 funtów ros.	25	26
Mąka chlebowa pszenna i żytnia	za centnar metr.,	39	42
	za 100 funtów ros.	16	17
Otręby pszenne i żytnie	za centnar metr.,	12	14
	za 100 funtów ros.	5	6

Różnica pomiędzy hurtowną a drobiazgową ceną stanowi normalny dochód handlarzy.

b) dla miast i miasteczek wymienionych w punkcie A:

		CENA Hurtowna koron	CENA Drobiazg. koron
Przednia mąka pszenna	za centnar metr.,	63	66
	za 100 funtów ros.	26	27
Mąka chlebowa pszenna i żytnia	za centnar metr.,	41	44
	za 100 funtów ros.	17	18
Otręby pszenne i żytnie	za centnar metr.,	12	14
	za 100 funtów ros.	5	6

Cena hurtowna jest wyśrodkowana jako okrągła suma kosztów samej produkcyi, która obowiązuje przy sprzedaży przez miasta i miasteczka do miejsc sprzedaży (sklepów i piekarń).

Rzeczywiste koszta produkcyi dla miast i miasteczek są nieco niższe od cen hurtowych. Nadwyżkę, którą miasta i miasteczka przez to uzyskają, mają one użyć na cele doraźnej pomocy.

Miasta i miasteczka mają prowadzić księgi aprowizyjne w ten sposób, ażeby te nadwyżki łatwo można sprawdzić.

4) Wynagrodzenie za wypiekanie chleba.

Za wypieczenie ustanawia się następującą cenę:
Za 1 klg. mąki 10 hal.=Za 1 funt 4 hal.
Z 1 1/8 funta mąki ma się wypiec 1 1/2 funta chleba.

a) Ceny chleba dla gmin wiejskich:

1 klg. chleba pszennego }
1 „ „ żytniego } 37 hal.=1 funt 15 hal.

b) Ceny chleba dla miast i miasteczek:

1 klg. chleba pszennego }
1 „ „ żytniego } 39 hal.=1 funt 16 hal.

Wypiekania bułek i zbytkowego pieczywa zabrania się.

5) Należność za przewóz.

Jeżeli gmina zakupi zboże, a odstawa zakupionego zboża ze strony producenta nie nastąpi, tak, że kupująca gmina sama zboże przewieźć musi, to jest uprawnioną odliczyć następującą opłatę za przewóz.

Przy odległości do 5 kilometrów za 1 cent. metr. zboża 25 hal.
„ „ „ 10 „ „ „ „ „ 50 hal.
„ „ ponad 10 „ „ „ „ „ 1 K.

6) Zapłata za zboże.

W tym względzie obowiązują ogłoszone ceny maksymalne, z uwzględnieniem wyszczególnionych w punkcie 5 należności za przewóz.

D) Pomoc doraźna.

Zapotrzebowanie tych osób, które nie są w stanie z własnych funduszów wyżywić siebie i swoich rodzin będą ustalały istniejące Komitety ratunkowe parafialne.

Zapomogi nie będą mogły przekraczać na głowę i dzień 600 gr. zboża, względnie 461 gr.=1 funt i 4 łuty mąki, albo 615 gr.=1 funt 16 łutów chleba.

Komitet ma się zbierać co 2 tygodnie i rozdzielać rzetelnie wsparcia.

W wypadku równości głosów rozstrzyga przewodniczący, a w jego nieobecności jego zastępca, którego, jeżeli sam udziału w zgromadzeniu brać nie może, ma zastąpić najstarszy wiekiem członek Komitetu.

Komitet wybiera organ wykonawczy, który w wypadkach niecierpiących zwłoki, za późniejszem zatwierdzeniem Komitetu, może wydać najdalej na przeciąg 14 dni, licząc wyżej wymienioną ilość mąki, chleba i zboża, oraz 2 klg. kartofli na dzień i głowę.

Zezwala się ogólnie składać datki każdego rodzaju na rzecz komitetu zapomogowego nawet w zbożu podlegającem monopolowi zbożowemu.

Ażeby jednak przed organami kontroli monopolu zbożowego obdarowujący mógł się wykazać, winien zgłosić ofiarę pisemnie lub ustnie w odnośnym posterunku c. i k. Żandarmeryi, i po daniu ofiary Komitetowi ratunkowemu, odnośny posterunek c. i k. Żandarmeryi wystaw urzędowy wykaz (legitymacyę) co do datku. (Druk formularz I).

Na wydane tego rodzaju legitymacye ma każdy posterunek żandarmeryi prowadzić kontrolę.

Doniesienie wyżej wymienione jest potrzebne tylko co do zboża podlegającego monopolowi zbożowemu (pszenica, żyto, poślad, jęczmień, owies i kukurydza wszelkiego rodzaju).

W Piotrkowie akcyę zapomogową prowadzić będzie Komitet Ratunkowy m. Piotrkowa.

Rząd popierać będzie akcyę zapomogową w ten sposób, że zboże i mąka wszelkiego rodzaju jakoteż kartofle przytrzymane z powodu przekroczenia monopolu zbożowego, lub wskutek niedozwolonego wywozu, organy państwowe (żandarmeryu, straż skarbowa) będą oddawały bezpośrednio za potwierdzeniem temu Komitetowi ratunkowemu, w którego okręgu towar został przytrzymany.

Wyrównanie nagromadzonych zapasów pomiędzy sąsiednimi Komitetami ratunkowemi pozostawia się Obwodowemu Komitetowi.

E) Nabywanie druków.

Druki wymienione w niniejszem obwieszczeniu należy zamawiać wprost w drukarni (M. Dobrzańskiego w Piotrkowie), przyczem należy podać literę oznaczającą rodzaj formularza (A, B, C, i t. d.)

F) Przekroczenie niniejszych rozporządzeń.

Przekroczenie niniejszych rozporządzeń karać będzie c. i k. Komenda obwodowa grzywną aż do 2000 koron, względnie aresztem aż do 6-ciu miesięcy, oprócz tego towar, wbrew przepisom nabyty, zostanie bez zapłaty skonfiskowany.

G) Wojsko, zakłady wojskowe.

Wojsko, zakłady wojskowe, jakoteż żandarmerya i straż skarbowa nie podlegają temu rozporządzeniu.

Wyżej wymienieni mają zboże kupować wprost u producenta, a celem pokrycia tegoż przed organami kontroln. monopolu zbożowego, ma producentowi przez nich być wydana legitymacya wedle wzoru A.

H) Moc obwieszczenia.

Obwieszczenie niniejsze, o ile w tej sprawie co do pojedyńczych rozporządzeń nie ustanowiono osobnego terminu, wchodzi w życie z chwilą obwieszczenia.

128.

Choroby zwierzęce.

Ze względu na liczne w ostatnich czasach wypadki choroby pyskowej i racicowej (pryszczycy) jakoteż zarazy stadniczej koni i otrętu koni i bydła rogatego, różycy świń i gruźlicy bydła rogatego, uważa Komenda obwodowa za odpowiednie wyjaśnić w przystępny sposób istotę i sposoby zwalczania rzeczonych chorób zwierzęcych.

Pryszczyca.

Choroba ta, której ulegają wszystkie przeżuwacze i świnie, a która niezmiernie łatwo się przenosi, powstaje tylko wskutek zarażenia. Poznać ją można po tworzeniu się pęcherzy i wrzodów na błonie śluzowej pyska i na skórze korony racic, tudzież szpary międzyracicowej.

U owiec, kóz i świń choroba ta pojawia się głównie jako choroba racic, u bydła rogatego jako choroba pyska i racic.

Błona śluzowa pyska jest obrzmiała, pokryta śluzem lepkim, ciągnącym się w nitki; przy samowolnem otwieraniu pyska słyszy się często u bydła rogatego uderzające mlaskanie; chęć do jadła i przeżuwanie ustaje zazwyczaj, a wydzielanie mleka u krów. zmniejsza się. Na bezzębnym brzegu szczęki górnej, na końcu języka, na błonie śluzowej warg i innych częściach pyska u przeżuwaczów, a u świń na ryju tworzą się pęcherzyki i pęcherze, napełnione płynem z początku jasnym, później mętniejącym, które następnie pękają i zostawiają miejsca zaczerwione, pozbawione nabłonka; miejsca te w dalszym przebiegu choroby pokrywają się powoli, względnie goją się; przyjmowanie paszy suchej i jej żucie jest utrudnione, zwłaszcza aż do chwili utworzenia się wrzodów.

Wysypka podobna do wysypki w pysku pojawia się u krów często także na wymionach.

Ciepłota racie jest podwyższona, czułość na koronie i w szparze międzyracicowej wzrasta, na mocno zaczerwienionej skórze tych części występują, podobnie, jak w pysku, pęcherze, które wnet pękają, pozostawiając obnażone z naskórka miejsca. Zwierzęta chodzą sztywnie, stanie sprawia im ból, leżą wiele i mogą jedynie z trudnością poruszać się z miejsca. U świń zapalenie rozszerza się niekiedy od racicy aż ponad pęcinę; w nierzadkich wypadkach następuje rozluźnienie i wyzucie racic, zwłaszcza u świń pędzonych.

Zaraza stadnicza koni i otręt koni i bydła rogatego.

a) Zaraza stadnicza jest chorobą zaraźliwą o przewlekłym przebiegu, która pojawia się u koni rozpłodowych i szerzy się tylko przez stanowienie.

Pierwsze zmiany okazują się na częściach płciowych. U klaczy dostrzegać się daje ciągłe palenie się do ogierów, śluzowy lub śluzowo-ropny wypływ z plamisto zaczerwienionej pochwy; wnet potem przyłącza się miękkie, ciastowate obrzmienie sromu; u wejścia do pochwy pojawjają się małe guzki, rzadziej pęcherzyki, z których potem tworzą się wrzodziki, albo małe, białe, względnie jasno-żółte plamy; klacze ustawiają się często do moczenia i roztwiera się przy tem żywo srom.

Ogiery okazują silny popęd płciowy i parcie na mocz, który jednak oddają tylko w małej ilości; ujście cewki moczowej jest mocniej zaczerwienione i obrzmiałe; niekiedy wypływa z niej śluz ciągnący się. Na żołędzi, prąciu, a niekiedy na mosznach tworzą się czasem guzki, a z nich wrzody, względnie okrągłe, białe plamy.

Po pewnym, różnie długim czasie pojawiają się tak u klaczy, jak i u ogierów na rozmaitych miejscach powierzchni skóry płaskie, twarde niebolesne obrzmienia, wielkości prawie talara (pokrzywkowy wyrzut skórny), które powoli lub szybko znikają, poczem jednak powstają na innych miejscach świeże takie talarowate obrzękłości, połączone najczęściej ze świądem.

W dalszym przebiegu dostrzedz można osłabienie zadu zwierząt; w spoczynku przestępują często tylnemi nogami z nogi na nogę, przy chodzie chwieją się w krzyżu, leżąc, podnoszą się z trudnością, lub kuleją w chodzie na jedną lub drugą nogę.

Często przyłączają się porażenia innych części ciała, jednego lub drugiego ucha, górnej lub dolnej wargi, górnych powiek lub ogona.

Zwierzęta chudną znacznie, mimo niezmienionej chęci do jadła; włos się najeża, traci połysk, w końcu pojawiają się opuchlinowe obrzmienia na dolnej części brzucha i na kończynach, u ogierów na mosznach i na puzdrze; wreszcie po długiej chorobie konie giną.

b) Otręt części płciowych jest zaraźliwą wysypką na częściach płciowych koni i bydła rogatego, która szerzy się bardzo łatwo przez stanowienie, lecz może się przenosić także w inny sposób.

U samic pojawiają się małe pęcherzyki na sromie, które pękają i zamieniają się w powierzchowne wrzodki, pokrywające się w końcu cienkimi strupami, pod którymi odbywa się gojenie. Z pochwy wypływa wydzielina mniej lub więcej obfita, śluzowata lub ropna; rodnica i międzykrocze bywają niekiedy ciastowato obrzmiałe.

U samców pojawia się wysypka na rozmaitych miejscach prącia; przebiega ona tak, jak u samic; zwyczajnie można dostrzedz także ciastowate obrzmienie napletka.

Stan zdrowia ogólny, tak samców, jak samic nie ulega zaburzeniu; choroba przebiega szybko i kończy się wyzdrowieniem w ciągu 3 do 4 tygodni.

Różyca świń.

Różycę u świń wywołuje prątek różycy. Choroba ta pojawia się zwłaszcza podczas gorących miesięcy letnich i nawiedza głównie zwierzęta młodsze i mniej odporne.

Już na początku choroby okazują świnie znaczne zaburzenie ogólne stanu zdrowia; są osłabione i smutne, leżą wiele, zdradzają mało chęci do jadła, a natomiast zwiększone pragnienie.

Z postępem choroby ustaje zupełnie chęć jadła, brzuch jest na ucisk wrażliwy, często przyłącza się skłonność do wymiotów lub rzeczywiste wymioty, czasem dostrzedz można zatwiardzenie, a częściej biegunkę.

Widoczne błony śluzowe są ciemno zaczerwienione, skóra na ograniczonych miejscach lub także rozlegle, zwłaszcza na brzuchu, w okolicy pachwinowej, na międzykroczu, wewnętrznej powierzchni ud, karku, grzbiecie i na uszach jest zaczerwieniona lub fioletowo zabarwiona. W niektórych wypadkach występuje zaczerwienienie powierzchni ciała dopiero na krótki czas przed śmiercią lub po śmierci.

Nadto dostrzegać się daje niekiedy wielkie podniecenie i niepokój, lub przeciwnie, wybitne przygnębienie zwierzęcia, parcie w jedną stronę, bieganie w koło, później osłabienie i porażenie zadu.

Ciężkie grzypadki kończą się zazwyczaj śmiercią wśród objawów duszności, i to przy bardzo szybkim przebiegu już w ciągu jednego lub dwóch dni, przy wolniejszym przebiegu, po 4 do 8 dniach choroby.

W lekkich przypadkach przychodzi do wyzdrowienia, które jedak nieraz bywa niezupełne. Za szczególnie lekką formę różyce świń należy uważać różycę pokrzywkową. Choroba ta cechuje się najczęściej tylko tworzeniem się plam okrągłych lub czworokątnych, wielkości talara, o ostrych zarysach i zabarwieniu ciemno-czerwonem do niebiesko-czerwonego, wystających nieco ponad skórę i występujących szczególnie wyraźnie u świń zabitych, po ich oparzeniu.

Gruźlica bydła rogatego.

a) Rozwinięta gruźlica płuc ujawnia się wzmagającem się coraz bardziej wychudzeniem w połączeniu z coraz częstszym, bolesnym i szorstkim lub słabym i bezdźwięcznym kaszlem przyśpieszonym i utrudnionym oddechem.

.b) Rozwinięta gruźlica kiszek znamionuje się wzmagającem się coraz bardziej wychudzeniem, przemijającem wzdęciem i morzystkiem, biegunką, pojawiającą się na przemian z zatkaniem, oraz oddawaniem kału, zmieszanego od czasu do czasu ze śluzem i ropą, a także ze smużkami lub większymi skrzepami krwi.

c) Rozwinięta gruźlica macicy ujawnia się wzmagającem się coraz bardziej wychudzeniem, przyczem zwierzę latuje się często, nie zapładnia się lub roni i okazuje gęsty, żółtawy, śluzowo-ropny, niekiedy cuchnący, grudkowaty, a wyjątkowo także zmieszany z krwią wypływ z pochwy, o ile on nie pochodzi z zatrzymania popłodu.

d) Przy gruźlicy wymion ogranicza się choroba zazwyczaj do jednej lub do obu tylnych ćwiartek wymienia; w pojedyńczych częściach wymienia rozwija się niebolesny, jednostajny, twardy, powoli zwiększający się na obwodzie obrzęk, który się niekiedy wybitnie powiększa i przemienia w twarde, deskowate, jednostajne guzy, albo wykazuje jedynie guzkowate stwardnienia.

Niezależnie od rozległości zmian chorobowych jest mleko w początku choroby prawidłowe, zmniejsza się jednak co do ilości, a ostatecznie zanika zupełnie w ćwiartkach, dotkniętych chorobą; wśród tego staje się ono rzadsze, mętno-wodniste, żółtawe, z domieszką białych strzępków i miękkich grudek. Przez spożycie surowego mleka krów, dotkniętych gruźlicą wymienia, może choroba ta udzielić się ludziom, tudzież zwierzętom (zwłaszcza cielętom i świniom).

129.

Ruch telegramów prywatnych.

W myśl rozporządzenia c. i k. Wojskowego Zarządu Gubernialnego w Piotrkowie z dnia 19 sierpnia 1915 № 2083, dozwolony jest ruch telegramów prywatnych na mocy rozkazu Naczelnej Komendy Etapów Armii z dnia 2 sierpnia b. r. Op. № 55464 między etapowymi urzędami pocztowymi i telegraficznymi w Działoszynie, Noworadomsku, Piotrkowie, Miechowie, Jędrzejowie, Włoszczowej, Dąbrowie górniczej i Olkuszu, tudzież między tymi urzędami a miejscowościami położonymi w obrębie Monarchii austro-węgierskiej a to w języku niemieckim, węgierskim i polskim.

Stosownie do powołanego na wstępie rozporządzenia, podaje się to do powszechnej wiadomości, a zarazem ogłasza postanowienia §§ 12—16 rozp. Naczelnego Wodza Armii z 7 marca 1913 Dz. rozp. Zarządu Wojskowego w Polsce, część II. № 8.

§ 12.

Telegramy prywatne dopuszczalne są wyłącznie tylko w mowie jawnej tak przy nadaniu jak przy oddaniu. Muszą one być napisane w języku niemieckim lub polskim. Doniesienia o stosunkach wojskowych jakiegokolwiek rodzaju są zabronione.

§ 13.

Dopuszczalne jest:

1. wycofanie telegramów;
2. nadawanie telegramów pilnych;
3. uiszczenie z góry należytości za odpowiedź;
4. żądanie powtórzenia telegramu;
5. nadawanie telegramów o kilku adresach;
6. żądanie zawiadomienia o nadejściu telegramu;
7. żądanie dosłania telegramu;
8. żądanie dalszej wysyłki telegramu pocztą;
9. żądanie rewersu nadawczego.

§ 14.

Należytość telegraficzna, we wszystkich relacyach przytoczonych w § 11, wynosi od słowa 6 h., najmniej jednak 60 h.

za wykonanie specyalnych zleceń nadawcy, wymienionych w § 13, należy uiścić:

1. w razie cofnięcia telegramu,

   a) którego jeszcze nie odtelegrafowano — 25 h; reszta opłaty za telegram zwrócona będzie nadawcy,

   b) który już odtelegrafowano — należytość za opłaconą notatkę służbową;

2. za telegramy nadane jako pilne — potrójną należytość;
3. przy opłacie odpowiedzi z góry — należytość za telegram z odpowiedzią;
4. w razie podania powtórzenia—czwartą część należytości za telegram;
5. w razie podania większej ilości adresów — po 50 h za każdy odpis, zawierający najwyżej 100 słów; przy odpisach, liczących ponad 100 słów, opłacić należy od każdej dalszej setki słów, względnie jej części, po 50 h.;
6. jeżeli nadawca pragnie uzyskać potwierdzenie odbioru:

   a) w drodze telegraficznej — 60 h, gdy zaś chodzi o telegram pilny — 90 h;

   b) w drodze pocztowej — 35 h;

7. w razie żądania dalszej wysyłki telegramu — należytość telegraficzną za przesłanie telegramu pod nowym adresem;
8. dalsza przesyłka pocztą odbywa się bezpłatnie;
9. za wystawienie rewersu nadawczego opłaca się 10 h.

§ 15.

Należytości telegraficzne winien nadawca z reguły opłacić z góry. Od adresata wolno pobrać należytość tylko:

a) w razie łączenia lub zmiany wyrazów, które nie odpowiadają duchowi języka,

b) gdy chodzi o opłatę posłańca (§ 16.), nadawca może opłacić należytość gotówką lub znaczkami listowymi, adresat natomiast tylko gotówką.

§ 16.

Telegramy do adresatów w siedzibie Etapowego urzędu pocztowego i telegraficznego będą doręczane. Poza siedzibą tego urzędu, w zamiejscowym okręgu doręczeń, uskuteczniane będzie doręczanie ile możności przez posłańców, których wynagrodzenie podług specyalnej taryfy ponosić ma adresat.

130.

Dochody i wydatki gmin.

Do Wszystkich Panów Wójtów tutejszego obwodu.

№ 11581 z dnia 26. sierpnia 1915.

Od roku 1916 mają gminy prowadzić ogólną księgę kontową i główny dziennik kasowy dla gospodarczych dochodów i wydatków poszczególnych miejscowości (w jednym tomie), w których wykazywać należy:

Dochody:

1.) Z wydzierżawienia gruntów wioskowych, których używali sołtysi przed uregulowaniem ich płac,
2.) Dtto gruntów przeznaczonych pod kuźnie wioskowe,
3.) Dtto gruntów pokarczemnych (gdzie takie są),
4,) Dtto prawa polowania i rybołostwa,
5.) Dtto gruntów wioskowych jako pole orne lub łąki,
6) Z lasów wioskowych (i tak zwanych posadskich), torfowisk, za wybieranie gliny i t. p.,
7.) Z opłat pastwiskowych i t. d.

Wydatki:

1.) Płace gajowych i polowych,
2.) Zalesienia wydm piaszczystych i nieużytków,
3.) Uporządkowanie gospodarki lasowej,
4.) Odgraniczenie wspólnych gruntów,
5.) Melioracya tych gruntów,
6.) Zakupno sikawki i przyborów pożarnych, budowa i utrzymanie szopy na sikawkę,
7.) Zakładanie i prowadzenie szkółek szczepów owocowych,
8.) Dtto sklepów wioskowych (kółek rolniczych i t. p).

Wydzierżawienia wspólnych gruntów miejscowych i praw dokonać mają Zebrania wioskowe (posadzkie, osadzkie) w obecności Wójta gminy najpóźniej do końca listopada b. r.

Uchwały tych zebrań wpisane być mają w osobną księgę.

Nadwyżki dochodów, po pokryciu wydatków na utrzymanie majątku danej miejscowości, mają być składane na oszczędność w gminnej kasie pożyczkowej.

Wskazanem jest, ażeby tam, gdzie niema gruntu szkolnego, przeznaczono stale przynajmniej 2 morgi z gruntu odnośnej miejscowości na pole dla nauczyciela.

131.

Rachunkowość w gminach wiejskich.

№ 11420 z 30. sierpnia 1915.

Do Wszystkich Panów Wójtów tutejszego obwodu.

W ślad za rozporządzeniem l. 7454 z dnia 16 lipca 1915 (dziennik urzędowy VII. ustęp 100) zarządzam dla ewidencyi indywidualnego rozkładu podatków gminnych w każdej miejscowości prowadzenie podrzędnej księgi kontowej i podrzędnych dzienników kasowych według załączonych wzorów.

Podrzędną księgę kontową

prowadzić ma pisarz gminny w jednym tomie dla wszystkich a wyciąg z tej księgi za dany rok wręczać odnośnemu sołtysowi wraz z podrzędnym dziennikiem kasowym do ściągania podatków gminnych.

W podrzędnym dzienniku kasowym

wpisywać ma sołtys w chronologicznym porządku wszystkie, ściągane podatki gminne.

Z upływem roku odkontuje pisarz gminny w podrzędnym dzienniku wpisane kwoty w podrzędnej księdze i wykaże pozostałe zaległości, a wynikłości tej księgi przeniesie sumarycznie do głównej księgi kontowej.

132.

Zapotrzebowanie bydła dla wojska.

C. i k. Komenda obwodowa wydała w dniu 23. sierpnia 1915, za № 11159 następujące obwieszczenie.

Tutejsza stacya zbiorowa bydła rzeźnego potrzebuje większej ilości bydląt rzeźnych, dostarczyć się mających przez okręg piotrkowski.

Należy przeto wezwać posiadaczy bydła, ażeby w jaknajkrótszym czasie swoje bydło na rzeź przeznaczone dostawili do tutejszej c. i k. stacyi odbiorczej, gdzie każdego dnia o godzinie 3-ciej po południu odbywać się będzie odważenie, odbiór i wypłata należytości.

Cena za kg. żywej wagi:

Bydło rogate . .	1 K. 20 h.
Świnie	2 K. 50 h.
Barany	— K. 90 h.

133.

Prawo noszenia broni przez ludność cywilną.

№ 13361. z dnia 11. września 1915.

Na zasadzie rozkazu c. i k. Zarządu gubernialnego w Piotrkowie i w załatwieniu licznie w tej sprawie wpływających podań, podaje się do powszechnej wiadomości co następuje:

Zezwolenie na noszenie broni i amunicji udzielać się będzie w przyszłości na pewien oznaczony przeciąg czasu osobom godnym zaufania, którym broń jest potrzebną:

1) dla bezpieczeństwa osobistego,
2) dla obrony własności, lub
3) do polowania.

Ad 1) Dla bezpieczeństwa osobistego wydawane będzie zezwolenie uprawniające jedynie do noszenia rewolweru lub pistoletu.

Ad 2) Personal przeznaczony do strzeżenia bezpieczeństwa własności (leśni i inna straż kultury krajowej) może być stosownie do rodzaju swej służby uzbrojony w broń sieczną, ręczną, a co najwyżej w broń palną śrutową.

Osoby te otrzymają szczególną legitymacyę, uprawniającą je do noszenia broni.

Ad 3) Właścicielom i dzierżawcom prawa polowania, o ile odpowiedzą wszystkim innym wymaganym warunkom, mogą być wydawane karty myśliwskie, uprawniające zarówno do noszenia broni śrutowej jak też do polowania w odnośnym okręgu łowieckim.

A) Posiadanie tak zwanej broni zakazanej (sztylety, laski sztyletowe, laski rewolwerowe, wiatrówki i t. d.) jest bezwzględnie zabronione.

B) *Udzielanie zezwolenia na noszenie broni jest zawisłe od następujących okoliczności:*

1) Pewność, że właściciel dóbr, ubiegający się o zezwolenie na noszenie broni, lub na uzbrojenie swego personalu w celach ochrony kultury krajowej, lub też na noszenie broni dla bezpieczeństwa osobistego, jest pod każdym względem godny zaufania.

2) Pisemne poświadczenie gminy, że personal, który w myśl prośby właściciela dóbr ma być uzbrojony, jest godny zaufania.

3) Deklaracja petenta, że przyjmuje osobistą i majątkową odpowiedzialność za swój personal, oraz za wszelkie konsekwencje, wynikłe z tytułu uzbrojenia tegoż personalu.

4) Personal strażniczy ma złożyć ślubowanie, że broni używać będzie tylko dla ochrony własności swego służbodawcy, względnie na rozkaz tegoż do tępienia zwierzyny szkodliwej dla kultury rolnej i leśnej, oraz na wyraźny rownież rozkaz służbodawcy do polowania na zwierzynę łowną z przestrzeganiem obowiązujących przepisów łowieckich.

C) C. i k. Komenda obwodowa będzie w miarę istnienia powyższych warunków wydawać 1) karty na broń, względnie 2) legitymacye dla służby strażniczej i 3) karty łowieckie.

Karty na broń będą wystawiane na przeciąg jednego roku; karty łowieckie tylko prowizorycznie (aż do ostatecznego uregulowania sprawy polowania), a legitymacye dla personalu strażniczego bez terminu (na czas trwania stosunku służbowego).

Zarazem ustala się opłatę za kartę na broń w kwocie K. 10. Opłaty te przeznacza się na cele dobroczynności publicznej.

Sprawa uiszczania opłat za karty łowieckie będzie dodatkowo uregulowaną.

Legitymacye dla personalu strażniczego będą wydawane bezpłatnie. Legitymacye te muszą być po rozwiązaniu stosunku służbowego napowrót przedłożone c. i k. Komendzie obwodowej.

Każda osoba zaopatrzona w którąkolwiek z wymienionych kart, ma ją zawsze przy sobie nosić i okazać na żądanie organów bezpieczeństwa, a to pod zagrożeniem ukarania utratą broni.

Zarówno w kartach na broń jak legitymacyach i kartach łowieckich, musi być podany numer i firma broni.

Posiadacz broni obowiązany jest wykazać w jaki sposób przyszedł do jej posiadania, a to celem udowodnienia, że uczynił zadość postanowieniom Naczelnego Wodza Armii z dnia 16 lutego 1915 r. № 4, dotyczącym prawa posiadania broni, przez oddanie tej broni. Osobom, które temu warunkowi zadość uczynić nie będą mogły, będzie broń skonfiskowaną.

D) Prośby, o udzielenie zezwolenia na noszenie broni mają zawierać:

a) oznaczenie, czy broń ma służyć do obrony osobistej,

b) czy do ochrony własności (przy czem należy podać rodzaj własności — fabryka, dwór, las, polowanie i t. d.),

c) czy też do wykonywania prawa polowania,

d) imię i nazwisko petenta, względnie personalu, który ma być uzbrojony,

e) dokładny opis osoby, dla której karta na broń ma być wystawioną. (rok urodzenia, religia, wzrost, twarz, włosy, oczy, nos, szczególne znamiona),

f) o ile podanie odnosi się do uzbrojenia personalu strażniczego, poświadczenia wymienione pod B) 2 i 3,

E) Uregulowanie sprawy polowań nastąpi w niedługim czasie. Na razie może być polowanie wykonywane tylko przez właścicieli prawa polowania, względnie dzierżawców prawa polowania na podstawie uzyskać się mającej karty myśliwskiej, względnie przez łowiecki personal strażniczy, a to w myśl postanowień rosyjskiej ustawy o polowaniu z 17 lipca 1871 i postanowień, zawartych w niniejszem rozporządzeniu, punkt B) ustęp 4, przyczem jednak w każdym razie musi być przestrzegany czas ochronny, przepisany tutejszem rozporządzeniem z 22 marca 1915, dz. roz. cz. I № 13, które równocześnie podaje się ponownie do powszechnej wiadomości.

Do wykonywania prawa polowania w b. lasach cesarskich i rządowych jest uprawniony wyłącznie i jedynie c. i k. Komendant obwodu, i bez jego specyalnego zezwolenia niewolno nikomu w tych lasach polować.

Czas ochronny obowiązuje, jak niżej:

Dla zajęcy	od 1 lutego	do końca września
„ jarząbków	„ 1 „	„ „ sierpnia
„ cietrzewi i głuszców	„ 20 maja	„ „ sierpnia
„ kuropatw	„ 1 stycznia	do 15 sierpnia i od 1 do 31 grudnia
„ bażantów	„ 1 stycznia	do 15 sierpnia
„ przepiórek	„ 1 stycznia	do końca lipca i od 1 listopada do 31 grudnia
„ dropiów i pardw	„ 15 kwietnia	do końca lipca
„ ptactwa błotnego	„ 15 kwietnia	do końca czerwca
„ ptactwa wodnego	„ 15 kwietnia	do 15 czerwca.

Niewolno w zupełności—na kury głuszców i cietrzewi, dalej na ptaki śpiewające i robakożerne. Odstrzał jeleni i sarn jest jak najsurowiej zakazany (samce i samice).

W końcu zauważa się odnośnie do wniesionych w tym względzie kilku podań, że ludność, która w swoim czasie ze względów militarnych została rozbrojoną, nie może sobie rościć żadnej pretensji do zwrotu oddanej, wględnie zabranej broni.

134.

Grzebanie zmarłych na choroby zakaźne.

№ 13065 z 11 września 1915.

Do Duszpasterzy wszystkich wyzn. jakoteż Wójtów gmin i do Pana c. i k. Komisarza rządowego miasta Piotrkowa.

Okazało się, że w niektórych miejscowościach zwłoki zmarłych na choroby zakaźne bywają przenoszone do kościołów celem pobłogosławienia.

Postępowanie to sprzeciwia się zasadom sanitarnym i temsamem jest niedopuszczalne.

Przypomina się ponownie że zwłoki zmarłych na choroby zakaźne winny być natychmiast po dokonaniu oględzin owinięte w prześcieradło nasycone 3% rozczynem karbolu lub świeżo

sporządzonym rozczynem wapna—następnie włożone do hermetycznie zamykającej, się trumny której spód ma być wysypany trocinami nasyconymi również rozczynem karbolu lub wapnem, i przeniesione jaknajrychlej do trupiarni przynależnego cmentarza,—a następnie pochowane w jaknajprostszy sposób.

135.

Kary.

Zasądzeni zostali w tutejszym c. i k. Sądzie wojskowym:

1. Wyrokiem z dnia 20. sierpnia 1915 Antoni Wajndoch z Chociwia za zbrodnię oszczerstwa, popełnioną przez to że fałszywie obwinił Mendla Janowskiego, jakoby tenże był niemieckim szpiegiem, oraz za kradzież, na karę 2 1/2 letniego ciężkiego, obostrzonego więzienia;

2. Wyrokiem z dnia 27. sierpnia 1915 Paweł Czebaratenko z Piotrkowa za zbrodnię kradzieży i Władysław Kijora z Piotrkowa za zbrodnię współwiny w kradzieży, każdy na karę ciężkiego, obostrzonego więzienia na przeciąg 6-ciu miesięcy;

3. Wyrokiem z 23. sierpnia 1915 Jan Brożyński i Piotr Kaczmarek z Restarzewa za zbrodnię ciężkiego uszkodzenia ciała, popełnioną przez zabicie Jana Kubisiaka z Dubia folwarcznego — każdy na karę jednorocznego, ciężkiego, obostrzonego więzienia;

W drodze administracyjnej zostali przez c. i k. Komendę obwodową ukarani:

1. Marya Glińska, licząca 41 lat, z Wielowej, czteromiesięcznem aresztem za kradzież i za przekroczenie nakłaniania do nadużycia władzy urzędowej. Czynów, za które została ukaraną, dopuściła się Glińska przez to, że w dniu 12 sierpnia 1915 na jarmarku w Szczercu ukradła pewnej kobiecie 1 rub. 86 kop., a żandarma, który ją aresztował, chciała kilkoma rublami przekupić, aby ją tenże wypuścił;

2. Jakób Chabelski vel Habelski, liczączy lat 34, woźnica z Widawy i 28-letni Selig Krzepitz z Łasku, każdy dwumiesięcznym aresztem za usiłowane przekupstwo osoby urzędowej. Zasądzeni w dniu 27./8 1915, zatrzymani na drodze przez c. i k. strażnika skarbowego Ignacego Berezę, zaproponowali temu ostatniemu łapówkę, każdy po 28 koron, żądając wzamian nie robienia im trudności.